

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats Haarlem

Bestuursrecht

zaaknummers: AWB 14/1579 (beroep)
AWB 14/1581 (voorlopige voorziening)

**uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de
voorzieningenrechter van 30 december 2014 in de zaak tussen**

geboren op _____, van Iraanse nationaliteit,
eiser, verzoeker,
hierna te noemen eiser,
(gemachtigde: mr. J.J. Wedemeijer, advocaat te Alkmaar),

en

**de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, voorheen de minister voor Immigratie,
Integratie en Asiel,**
verweerder,
(gemachtigde: mr. J.M. Sidler, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst).

Procesverloop

Bij besluit van 30 december 2013 (het bestreden besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen en een inreisverbod voor de duur van twee jaren opgelegd.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Eiser heeft de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten tot vier weken nadat de rechtbank op het beroep heeft beslist.

Verweerder heeft op 30 oktober 2014 een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 6 november 2014. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens is verschenen en gehoord als getuige de heer _____ van de Christelijk Gereformeerde Kerk genaamd _____.

Overwegingen

1. Eiser heeft eerder, op 17 maart 2011, een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft deze aanvraag bij besluit van 25 maart 2011 afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep heeft deze rechtbank, zittingsplaats Almelo, bij uitspraak van 15 april 2011 ongegrond verklaard (AWB 11/10386, AWB 11/10382), omdat het relaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Bij uitspraak van 10 mei 2011 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) deze

uitspraak bevestigd (201105112/2/V2).

Op 23 november 2011 heeft eiser een opvolgende asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag heeft verweerder bij besluit van 3 april 2012 afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep heeft deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam op 29 maart 2013 ongegrond verklaard (AWB 12/14516). Bij uitspraak van 7 november 2013 heeft de Afdeling deze uitspraak bevestigd (201303775/1/V1).

Op 14 oktober 2013 heeft eiser de onderhavige asielaanvraag ingediend.

2. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd. Eiser heeft zich in Nederland bekeerd tot het Christendom. Ter onderbouwing hiervan heeft hij de volgende stukken overgelegd:

- getuigschrift geloofsbelijdenis en doop, van 30 juni 2013;
- aanbevelingsbrief van voorganger van de kerk van 30 augustus 2013;
- foto's van zijn doop van ;
- felicitatiekaart;
- handtekeningen van vrienden.

Eiser vreest dat hij als bekeerd christen in Iran problemen zal ondervinden van de zijde van de autoriteiten.

Bij de zienswijze heeft eiser de volgende stukken overgelegd:

- een verklaring van de kerk van 9 december 2013, en
- een rapport van prof.dr. J.W. van Saane van 31 oktober 2013.

Bij de (aanvullende) gronden van beroep van 4 februari 2014 heeft eiser het volgende overgelegd:

- een gespreksverslag van 24 januari 2014, ingediend door de heer dr. A.J. Plaisier, scriba van de generale synode van de Protestantse Kerk in Nederland;
- een artikel voert extra zondagsdienst in";
- een uitspraak van de Afdeling van 21 januari 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:270);
- een e-mail van de heer , voorganger van de kerk gericht aan de IND van 13 februari 2014;
- een rapport inzake geloofwaardigheid bekering van prof.dr. J.W. van Saane, godsdienstpsycholoog van 17 oktober 2014.

3. Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw). Verweerder heeft zich in het bestreden besluit, samengevat, op het standpunt gesteld dat eisers verklaringen over het proces dat tot zijn gestelde bekering heeft geleid, en de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid, positieve overtuigingskracht ontberen. Dat eiser voldoende Bijbelkennis bezit, doet hieraan niet af. Verweerder stelt zich voorts op het standpunt dat gesteld noch gebleken is dat bij eiser sprake is van een passieve bekering, in de zin zoals weergegeven in het rapport van wetenschapper Van Saane, dat men buiten de eigen wil om wordt gegrepen door een hogere macht. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat aan zijn bekering een weloverwogen keuze ten grondslag heeft gelegen.

4. Voor de rechtbank ligt allereerst de vraag voor of het bestreden besluit materieel vergelijkbaar is met de besluiten van 25 maart 2011 en 3 april 2012. De rechtbank

beantwoordt die vraag bevestigend, nu de besluiten strekken tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.1 Uit het ne bis in idem beginsel vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een materieel vergelijkbaar besluit wordt genomen, op voorhand moet worden aangenomen dat laatstgenoemd besluit door de bestuursrechter niet mag worden getoetst als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dat geldt ook indien uit hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet.

De rechtbank beoordeelt ambtshalve of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten en omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet voor het nemen van dat besluit konden worden aangevoerd en bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet voor het nemen van het eerdere besluit konden worden overgelegd. Dergelijke nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden rechtvaardigen echter geen nieuwe rechterlijke beoordeling, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit.

4.2 De rechtbank stelt vast dat eiser stelt zich na beëindiging van de vorige asielprocedures te hebben bekeerd en dat hij een getuigschrift geloofsbelijdenis en doop van heeft overgelegd, waarvan de authenticiteit niet in geschil is. De rechtbank acht in dit verband de uitspraak van de Afdeling van 27 juni 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:101), overweging 4.1, van belang:

“Indien een vreemdeling aan een opvolgende aanvraag ten grondslag legt dat hij is bekeerd, is een origineel doopcertificaat betreffende een van na beëindiging van de vorige asielprocedure daterende doop een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid in vorenbedoelde zin dat tot toetsing van het besluit van de staatssecretaris noopt (zie de uitspraak van de Afdeling van 4 oktober 2010 in zaak nr. 200910124/1/V2). Dit is slechts anders, indien een vreemdeling in een eerdere procedure reeds melding kon en derhalve behoorde te maken van zijn bekering tot dan wel belangstelling voor, het Christendom en dit zonder een in rechte te honoreren verklaring heeft nagelaten. In een dergelijk geval is een doopcertificaat geen nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid als vorenbedoeld.”

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat in de onderhavige zaak sprake is van een rechtens relevant nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid en kan de rechtbank het bestreden besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen, toetsen.

5. Eiser voert aan dat verweerder in het bestreden besluit een eigen beoordeling maakt van de geloofwaardigheid van de bekering van eiser. Er wordt daarbij door verweerder nadruk gelegd op het proces van innerlijke bekering, terwijl twee andere elementen – kennis over de inhoud van het geloof en verklaringen omtrent de kerkgang – onvoldoende bij de beoordeling zijn betrokken.

5.1 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit, samengevat en voor zover van belang, op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een overtuigde en oprechte bekering. Blijkens het voornemen en het verweerschrift heeft verweerder hierbij de vaste gedragslijn toegepast, zoals volgt uit de uitspraak van de

Afdeling van 24 mei 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:CA0955). In het verweerschrift heeft verweerder zich, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:2801), op het standpunt gesteld dat er geen grond is voor het oordeel dat alle drie categorieën waarover verweerder in het kader van deze gedragslijn vragen pleegt te stellen, in de besluitvorming dienen terug te komen. Het staat verweerder vrij om aan de motieven voor en het proces van bekering een doorslaggevend gewicht toe te kennen. Dat in het bestreden besluit een doorslaggevend gewicht is toegekend aan de verklaringen omtrent het proces van bekering, is in het licht van de Afdelingsjurisprudentie derhalve geoorloofd, aldus verweerder.

5.2 Zoals blijkt uit de eerder genoemde uitspraak van de Afdeling van 24 mei 2013 past verweerder bij de beoordeling van de door een vreemdeling aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegde geloofsovertuiging een vaste gedragslijn toe. Deze vaste gedragslijn houdt in dat verweerder een vreemdeling vragen stelt die – voor zover toepasselijk in het concrete geval – grofweg kunnen worden onderverdeeld in vragen over de motieven voor en het proces van bekering, waaronder de betekenis en praktische uitvoering van een eventuele doop en doopplechtigheid, en over de persoonlijke betekenis van een bekering of de geloofsovertuiging voor een vreemdeling. Voorts betreft het vragen die betrekking hebben op de algemene, basale kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk. Ten slotte verwacht verweerder dat een vreemdeling die stelt dat kerkgang onderdeel is van zijn geloofsovertuiging, daarover vragen weet te beantwoorden, bijvoorbeeld waar de kerk zich bevindt die hij bezoekt, op welk tijdstip de dienst of de mis plaatsvindt en hoe deze verloopt. Soortgelijke vragen stelt verweerder ook over andere door een vreemdeling genoemde uitingen van zijn gestelde geloofsovertuiging, zoals evangeliseringsactiviteiten. In overweging 3.4 van deze uitspraak overweegt de Afdeling het volgende:

“De staatssecretaris beziet verklaringen van een vreemdeling over zijn gestelde geloofsovertuiging echter steeds in hun onderlinge samenhang. Niet alleen wat betreft voormelde elementen en het gewicht dat de staatssecretaris hecht aan de beantwoording door een vreemdeling van vragen over één of meer van die elementen, maar ook in het licht van de overige omstandigheden van het geval, zoals de overige verklaringen van een vreemdeling en door hem verstrekte gegevens. Doet zich één van de omstandigheden van artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 voor, dan past de staatssecretaris de eis van positieve overtuigingskracht in die zin toe dat niet reeds één tekortschietend antwoord op voormelde vragen, die het niveau van de relevante bijzonderheden van het asielrelaas betreffen, ertoe leidt dat van het relaas geen positieve overtuigingskracht meer uitgaat. Indien de staatssecretaris de gestelde geloofsovertuiging niet ongeloofwaardig acht, kent hij bij de beoordeling of een vreemdeling daarmee aannemelijk heeft gemaakt dat zich een rechtsgrond voor verlening voordoet, gewicht toe aan de wijze waarop een vreemdeling in Nederland zijn geloof belijdt. Dit kan volgens de staatssecretaris een aanwijzing vormen voor de geloofwaardigheid van de verklaringen van een vreemdeling over de wijze waarop hij stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst zijn geloofsovertuiging te zullen belijden.”

5.3 Eiser is afkomstig uit Iran, waar bekering tot een andere dan de in dat land gangbare geloofsovertuiging maatschappelijk onacceptabel is. Geen grond bestaat dan ook voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid in het bijzonder waarde mag hechten aan antwoorden van eiser op vragen over de motieven voor en het proces van bekering. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 15 juli 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:2801) is er geen grond voor het oordeel dat alle drie categorieën waarover verweerder in het kader van de hiervoor bedoelde vaste gedragslijn vragen pleegt te stellen, in de besluitvorming dienen terug te komen. Het staat verweerder, gelet op deze uitspraak, vrij aan de motieven voor en het proces van bekering een doorslaggevend gewicht toe te kennen. Verweerder is niet gehouden de antwoorden van eiser op vragen over de

geloofsleer, geloofspraktijk en kerkgang in de motivering van het besluit te betrekken, indien hij zich op het standpunt stelt dat, reeds gelet op de volgens verweerder ontoereikende verklaringen van eiser over de motieven voor en het proces van bekering, aan diens antwoorden op vragen uit de andere categorieën geen gewicht toekomt. De beroepsgrond slaagt niet.

6. Eiser voert tegen de beoordeling van verweerder van zijn motieven voor en zijn proces van bekering aan dat verweerder in redelijkheid zijn bekering niet ongeloofwaardig heeft kunnen vinden en dat de motivering van het bestreden besluit de gestelde ongeloofwaardigheid niet kan dragen. Eiser verwijst daartoe naar het gespreksverslag van 24 januari 2014, zoals opgesteld door dr. B. Plaisier en mevrouw G. Werkman, van de Protestantse Kerk Nederland (PKN), die naar aanleiding van dit gesprek met eiser hebben geconcludeerd dat er geen enkele reden is te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de bekering van eiser. Voorts verwijst eiser naar een rapport inzake geloofwaardigheid bekering van prof.dr. J.W. van Saane, godsdienstpsycholoog van 17 oktober 2014, waarin zij gemotiveerd uiteenzet dat zij de bekering van eiser geloofwaardig acht. Voorts verwijst eiser naar een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Groningen van 21 december 2012 (AWB 12/37538), waaruit volgens eiser volgt dat de beoordeling van een bekering geobjectiveerd kan worden door een deskundigenoordeel van bijvoorbeeld een geestelijke of een theoloog. Ook uit de (onder rechtsoverweging 2 genoemde) uitspraak van de Afdeling van 21 januari 2014 volgt dat er grote waarde gehecht wordt aan een oordeel van de heer Plaisier van PKN als hij zonder voorbehoud verklaart dat een persoon daadwerkelijk is bekeerd. Dat is in het geval van eiser gebeurd. Eiser voert voorts aan dat verweerder de verklaring van de heer , voorganger van de Christelijk Gereformeerde Kerk ' ten onrechte als niet-objectieve bron heeft aangemerkt. De Afdeling heeft aanvaard dat verklaringen van een geestelijke over de geloofsbeleving als bewijs voor de aannemelijkheid van de bekering worden aanvaard (7 juni 2011, 201002216).

6.1 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit en in het verweerschrift op het standpunt gesteld dat eiser geen blijk heeft gegeven van een passieve bekering. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het bestuursorgaan bij uitstek is toegerust om het relaas op geloofwaardigheid te beoordelen en zijn deskundigheid ligt besloten in het feit dat de beslisambtenaar vele bekeringszaken onder ogen krijgt en kan vergelijken met andere zaken. Bovendien heeft verweerder kennis en expertise in huis, waaronder een godsdienstpsycholoog, en krijgen IND-medewerkers de nodige opleiding om vreemdelingen over hun bekering te ondervragen en een geobjectiveerde beoordeling te verrichten. Verweerder verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling van 10 december 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:2444). De verklaringen die eiser heeft overgelegd laten onverlet dat eiser zelf de verantwoordelijkheid heeft overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn bekering en het proces dat tot de bekering heeft geleid. Aan de overgelegde verklaringen komt geen doorslaggevende betekenis toe. Verweerder verwijst naar een aantal uitspraken van de Afdeling. Dr. Van Saane en de heer Plaisier zijn geen deskundigen in de zin van de geloofwaardigheidsbeoordeling van een bekering in het licht van de asielprocedure.

6.2 Voornoemd rapport van Van Saane kan, voor wat betreft het algemene deel, als een deskundigenoordeel worden aangemerkt ten aanzien van de wijze van beoordelen van de geloofwaardigheid van een bekering, omdat Van Saane daarin op basis van wetenschappelijk onderzoek een godsdienstpsychologische methode uiteenzet voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van een bekering. De rechtbank stelt vast dat verweerder de inhoud van

het door eiser overgelegde rapport van Van Saane, voor zover dit het algemene deel betreft, niet heeft bestreden. Daarom heeft de juistheid van de door Van Saane uiteengezette methode om de geloofwaardigheid van een bekering te beoordelen, ook voor verweerder als uitgangspunt te gelden. Ten aanzien van de individuele beoordeling die Van Saane in het rapport heeft gemaakt, overweegt de rechtbank dat, nu het rapport ook op dit punt inzichtelijk en concludent is en de deskundigheid van Van Saane door verweerder als zodanig niet wordt bestreden, aan die beoordeling door Van Saane, gelet op haar achtergrond en ervaring zoals die uit de bijlagen bij haar rapport blijkt, een zwaar gewicht toekomt. Hetzelfde heeft te gelden voor de door eiser overgelegde verklaring van de commissie Plaisier die door dr. A.J. Plaisier is toegezonden aan de raadsman van eiser op 24 januari 2014. Ter zitting heeft de gemachtigde van eiser verduidelijkt dat de heer B. Plaisier, die het gesprek met eiser heeft gevoerd, in opdracht werkt van de commissie Plaisier van PKN. Ook deze verklaring betreft naar het oordeel van de rechtbank een waardering van de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser, dat naar haar aard geen deskundigenoordeel inhoudt. Aan deze verklaring komt echter eveneens een zwaar gewicht toe. De rechtbank acht daartoe van belang dat de heer A.J. Plaisier, die werkt in opdracht van zowel de advocatuur als de IND, betrokken is geweest bij het opstellen van een vragenlijst ten behoeve van de gehoren door verweerder van vreemdelingen die stellen te zijn bekeerd tot het christendom en die ten grondslag ligt aan de hiervoor bedoelde gedragslijn verweerder.

Uit het voorgaande volgt tevens dat er geen grond is voor het oordeel dat verweerder bij uitstek deskundig moet worden geacht in de beoordeling van de geloofwaardigheid van een bekering, in die zin dat aan zijn oordeel op voorhand meer gewicht toekomt dan aan het oordeel van Van Saane en de commissie Plaisier.

6.3 Uit de jurisprudentie van de Afdeling, onder meer de uitspraken van 6 maart 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:818 en 890), volgt dat de enkele verklaring van een geestelijke of voorganger waarin deze zich uitspreekt over de oprechtheid van de bekering, de vreemdeling niet ontslaat van de plicht ook tegenover verweerder de gestelde bekering aannemelijk te maken. Daaruit volgt echter niet dat verweerder in dit geval onder verwijzing naar zijn eigen oordeel over de geloofwaardigheid van de bekering van eiser, het rapport van Van Saane en de verklaring van de commissie Plaisier zonder nadere motivering ter zijde kan schuiven. De oordelen van Van Saane en de commissie Plaisier in de zaak van eiser kunnen niet op een lijn worden gesteld met de verklaring van een geestelijk voorganger van de kerk van de betrokken vreemdeling, zoals in voornoemde uitspraak van de Afdeling aan de orde was, nu Van Saane en de commissie Plaisier geen oordeel hebben gegeven over de bekering van eiser vanuit hun eigen betrokkenheid bij het bekeringsproces van eiser, maar op basis van een door hen gehanteerde objectieve en/of wetenschappelijke methode om de geloofwaardigheid van de bekering te beoordelen. Bovendien volgt uit de bovengenoemde uitspraak van de Afdeling (ECLI:NL:RVS:2014:890), dat het aan verweerder is aan de hand van verklaringen van derden, waaraan in dit geval, gelet op hetgeen hiervoor onder 6.2 is overwogen, een zwaar gewicht toekomt, een oordeel te vormen over de geloofwaardigheid van de gestelde bekering.

6.4 Van Saane heeft in het op eiser toegesneden rapport gemotiveerd geconcludeerd dat de bekering van eiser dient te worden geduid als een actieve bekering, maar dat het ook duidelijk passieve elementen bevat. Niet is gebleken dat verweerder zich hiervan rekenschap heeft gegeven in zijn beoordeling van het bekeringsproces van eiser, nu hij in zijn beoordeling tot uitgangspunt heeft genomen de aanname dat aan de bekering van eiser uitsluitend een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag kan liggen. Weliswaar

heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat ook niet is gebleken van een passieve bekering met sterke gevoelens, maar dat gaat uit van de veronderstelling dat slechts sprake kan zijn van ofwel een volledig actieve bekering, ofwel een volledig passieve bekering, terwijl uit het rapport van Van Saane blijkt dat beide elementen van invloed kunnen zijn op het bekeringsproces (op pagina 11 van het rapport onder 'interne consistentie').

Van Saane heeft het door eiser gestelde bekeringsproces beoordeeld aan de hand van de 7 stadia van het model Rambo en gemotiveerd gesteld dat het bekeringsproces van eiser voldoet aan elk van deze stadia. Verweerder heeft de bevindingen van Van Saane niet aan de hand van deze stadia gemotiveerd weerlegd. Evenmin is verweerder ingegaan op hetgeen Van Saane gemotiveerd naar voren heeft gebracht over het affectieve, cognitieve en gedragsmatige niveau waarop de volgens Van Saane geloofwaardige bekering van eiser zich afspeelt, de motivatie van eiser voor de bekering die volgens Van Saane overeenstemt met de manier waarop de bekering van eiser tot uiting komt, en de externe consistentie van het bekeringsproces van eiser.

De bevindingen van Van Saane vinden daarnaast steun in de verklaring van de commissie Plaisier. In die verklaring concluderen B. Plaisier en G. Werkman dat er bij hen geen enkele twijfel is dat eiser in zijn verhaal over hoe hij christen werd en God gevonden heeft, oprecht is. De omkeer kwam toen hij een bijbel ontving van een jonge vrouw, die hem uitnodigde voor de maaltijd thuis. Nadat hij een Farsi vertaling van de bijbel ontving via zijn broer, en hij in contact kwam met de kerk in waar verschillende Farsi sprekers actief zijn, ging er een geheel andere wereld open. Eiser kent veel verhalen uit de Bijbel, ziet de kerkelijke gemeente als zijn tweede huis en is zeer actief. Hij realiseert zich dat geloven in Jezus ook veel problemen met zich mee kan brengen, maar kan zich zijn leven niet meer voorstellen zonder dit geloof. Er is geen enkele reden te twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn bekering, aldus de commissie Plaisier.

Gezien de verklaring van de commissie Plaisier, in samenhang met het rapport van Van Saane, kan verweerder zonder nadere motivering evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat de verklaring van Plaisier niet kan afdoen aan zijn in het bestreden besluit opgenomen geloofwaardigheidsoordeel over de bekering van eiser.

Dat verweerder, zoals gesteld, over deskundigheid ter zake beschikt, neemt niet weg dat hij zijn standpunt over de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas deugdelijk en kenbaar dient te motiveren, zoals de Afdeling in de door verweerder aangehaalde uitspraak van 10 december 2013 ook heeft overwogen.

6.5 De rechtbank acht in dit kader voorts van belang dat eiser in zijn vrije relaas, zoals weergegeven in het rapport nader gehoor opvolgende aanvraag van 16 oktober 2013, uitvoerig heeft verklaard hoe hij tot zijn bekering is gekomen en dat verweerder dit relaas op een aantal minder pregnante punten niet geloofwaardig heeft bevonden, terwijl eiser hiervoor verklaringen heeft gegeven.

6.5.1 Zo heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het opmerkelijk wordt geacht dat eiser bij vreemden komt, zijn hart uitstort, er voor hem gebeden wordt en hij een Nederlandstalige bijbel meekrijgt. Verweerder vindt dit opmerkelijk omdat als de gastheer daadwerkelijk zo bewogen was geweest dan had hij oplossingen gezocht voor de problemen van eiser in plaats van hem een Bijbel mee te geven. Voorts vindt verweerder het opmerkelijk dat eiser op dat moment nog nooit van "Here Jezus" had gehoord en dat eiser niet wist dat zijn broer over een Bijbel in de Farsi-taal beschikte terwijl eisers broer zelf niet bekeerd was. Ook het incidenteel contact met het meisje vindt verweerder opmerkelijk. Verweerder acht niet geloofwaardig dat een enkel contact tot een verschuiving in iemands leven kan leiden. Voorts acht verweerder niet geloofwaardig dat eiser slechts eenmaal

contact heeft gehad met het gezin. Dat eiser niet kan aangeven waarom hij afstand heeft gedaan van het ene geloof in ruil voor het andere geloof, maakt eisers relaas eveneens niet geloofwaardig. Eiser moet deze plotselinge ommezwaaï kunnen onderbouwen. Het is niet aannemelijk dat eiser nimmer in zijn leven een aardige islamiet is tegengekomen. Verweerder vindt het opmerkelijk dat eiser zich niet beter heeft verdiept in de Islam alvorens over te stappen op het christendom. En het is opmerkelijk dat eiser nog altijd respect heeft voor de Islam.

6.5.2 Eiser heeft voor deze tegenwerpingen verklaringen gegeven. Zo heeft eiser aangevoerd dat verweerder het ten onrechte opmerkelijk acht dat eiser bij vreemden zijn hart uitstort en hij een Bijbel meekrijgt, omdat als de gastheer daadwerkelijk zo bewogen was geweest dan had hij oplossingen gezocht voor de problemen van eiser in plaats van hem een Bijbel mee te geven. Door dit op te merken, geeft verweerder invulling aan een bepaalde geloofsplicht. Eiser verwijst in dit verband naar de verklaring die de heer hierover heeft gegeven, namelijk dat het verhaal van eiser over dit etentje niet bevreemdt, omdat dit in evangelische kringen gebeurt. Ten aanzien van de tegenwerping dat eiser nooit van de "Here Jezus" zou hebben gehoord, voert eiser aan dat hij niet eerder is geraakt door Isa de profeet, maar wel door Jezus Christus, de zoon van God. Eén van de essentiële elementen is dat Jezus onderdeel is van een verschijningsvorm van God, de drie-eenheid. Eiser stelt dat Isa een belangrijk figuur is, maar dat hij in die traditie ondergeschikt is aan Mohammed. Het is in strijd met de Islam om Isa hoger te achten dan de laatste profeet. Eiser geeft ook aan dat hij moslim was door geboorte maar niet erg gelovig was. Het is dan ook niet opmerkelijk dat hij niet is geraakt door de figuur Isa maar wel door Jezus, de zoon van God. Ten onrechte werpt verweerder tegen dat eiser wist dat zijn broer een bijbel had. Eiser voert aan dat hij dit niet heeft verklaard in het nader gehoor. Eiser heeft, blijkens het rapport van dit gehoor op pagina 5, verklaard dat hij aan zijn broer, die al jaren in woont, heeft gevraagd of hij de weg kon wijzen naar contact met en kennis van het Christendom. De kerk is zeer actief onder Iraanse en Afghaanse bevolkingsgroepen. De broer kan dat heel goed weten zonder zelf bekeerd te zijn of willen worden. Eiser voert aan dat verweerder ten onrechte tegenwerpt dat het incidenteel contact met het meisje opmerkelijk is en dat dit niet tot een verschuiving in je leven kan leiden. Waarom dit niet een startpunt kan zijn van een zoektocht, wordt niet duidelijk. Hier is geen sprake van een ommezwaaï, maar van een start naar een zoektocht en in de visie van eiser een ingrijpen van bovenaf. Ten aanzien van de tegenwerping dat niet wordt geloofd dat eiser slechts incidenteel contact had met het meisje, heeft eiser verklaard dat de liefde en betrokkenheid en hulp van het gezin (vader en dochter) hem tot zijn bekering hebben aanzet. Waarom dit niet een startpunt kan zijn van een zoektocht, wordt niet duidelijk. Hier is geen sprake van een ommezwaaï, maar van een start naar een zoektocht en in de visie van eiser een ingrijpen van bovenaf. Eiser voert aan dat verweerder ten onrechte tegenwerpt dat sprake moet zijn van een weloverwogen keuze. Eiser zat volledig aan de grond. Dat heeft hij ook aangegeven. Hij had psychische problemen. Door contact met gelovigen en de kerk kreeg hij innerlijke rust. Voorts kan van eiser niet verwacht worden dat hij een leerstellige vergelijking kan maken en op grond daarvan een keuze maakt. Dat eiser voor lief neemt dat er eventuele repercussies in Iran zijn, zijn gevolgen voor de lange termijn. Eiser heeft nu baat bij de steun die hij ervaart van de Christelijke gemeenschap. Eiser heeft aangegeven dat het sociale aspect van opvang en contact met de gemeenschap van de kerk een belangrijke factor is geweest. Het is een bevindelijke kerk, waarbij de uitleg van de Bijbel voorop staat en waar wordt aangenomen dat de inhoud van de Bijbel het woord van God is. Eiser heeft dus niet op ideologische gronden gekozen voor deze kerk maar is gegrepen door de steun die hij ondervindt van zijn geloofsgenoten en de rust die hij heeft ondervonden.

Daarbij komt dat eiser heeft gesteld dat hij nimmer actief moslim was. Ook zijn vader en broer zijn geen 'actieve moslims'. Voorts gaat verweerder in het bestreden besluit voorbij aan het argument van eiser dat hij een innerlijke transformatie heeft doorstaan, nu hij geen drugs meer gebruikt en rustiger is geworden. Verweerder stelt ten onrechte dat dit niet iets wezenlijks is in het bekeringsproces.

6.6 In het licht van bovenstaande verklaringen van eiser en hetgeen onder 6.3 en 6.4 is overwogen, is de rechtbank van oordeel dat de in het bestreden besluit opgenomen motivering de conclusie, dat sprake is van een ongeloofwaardige bekering, niet kan dragen. Verweerder heeft niet zonder nadere motivering aan de inhoud van het rapport van Van Saane en de verklaring van de commissie Plaisier voorbij kunnen gaan, te meer nu verweerder het relaas van eiser op een aantal minder pregnante punten ongeloofwaardig heeft bevonden waar eiser verklaringen voor heeft gegeven. De beroepsgrond slaagt.

7. De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren. Het bestreden besluit is in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

8. De rechtbank ziet, gelet op het feit dat aan het bestreden besluit verschillende motiveringsgebreken kleven, de aard van de geconstateerde gebreken en het feit dat niet is uitgesloten dat tot een nader gehoor dan wel nader onderzoek besloten zal worden, geen aanleiding tot toepassing van de bestuurlijke lus als bedoeld in artikel 8:51a Awb.

9. De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen en verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen.

10. De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die eiser heeft gemaakt. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 974 (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1).

Verzoek om een voorlopige voorziening

11. Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Awb op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

12. Nu in de hoofdzaak wordt beslist, is aan het verzoek het belang komen te ontvallen, zodat dit reeds daarom niet voor toewijzing in aanmerking komt. De voorzieningenrechter zal het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.

13. De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die eiser heeft gemaakt. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 487,- (1 punt voor de voorlopige voorziening, wegingsfactor 1).

Beslissing

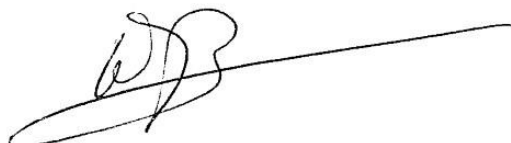
De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 974,- te betalen.

De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek af;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 487,- te betalen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.P.W. van de Ven, rechter, tevens voorzieningenrechter, in aanwezigheid van mr. M.A.J. van Beek, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 30 december 2014.

griffier

rechter

afschrift verzonden aan partijen op:

30 DEC. 2014

Coll:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan, voor zover het de hoofdzaak betreft, binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage